

gaar ude i Landet, kommer Indenrigsministeren til Bevidsthed, og saaledes kan der maaske være andre Ting, som det kan være heldigt at drøfte.

Maa jeg, saaledes som der ved andre Lovforslag jævnlig har været Lejlighed til, gøre opmærksom paa nogle formelle eller redaktionelle Smaating. Selv om det maaske kan siges at være Snurrepiberier, forekommer det mig alligevel, at en Lov maa være skrevet saaledes, at man ikke, hvis man vil følge dens Ord ganske bogstaveligt, kan komme til andre Forhold end dem, man egentlig ønsker. Naar der i § 3 staar, at Valget af Byraadsformand ledes af Byraadets Aldersformand, saa vil det, hvis man tager det ganske bogstaveligt, føre til, at hvis Byraadets Aldersformand i det første Møde f. Eks. er forhindret i at være til Stede, kan man overhovedet ikke faa valgt nogen Formand, men maa udsætte det, indtil denne Hindring er faldet bort. Det antager jeg ikke er Meningen. Jeg antager, at Meningen er den samme, som gør sig gældende f. Eks. her i Forsamlingen, at det er Aldersformanden blandt de *tilstedeværende* Medlemmer.

Naar der staar i sidste Linie af samme Paragraf, at til at fungere i Formandens Forfald vælges en Næstformand efter samme Regler som foran nævnt, saa hører til disse samme Regler jo ogsaa den Regel, jeg først nævnede, at det er under Ledelse af Byraadets Aldersformand, at Valget finder Sted. Men det er dog vist neppe Meningen, at man, efter at have valgt en Formand, ogsaa skal lade Næstformandens Valg ledes af Aldersformanden.

Det samme gentager sig i den næste Paragraf, naar der staar, at ved nyt Valg foretages Valg af Formand efter Reglerne i § 3 for Resten af Byraadets Funktions-tid. Efter Ordlyden kan Næstformanden ikke foretage dette Valg, der kun kan ledes af ham i Formandens Forfald; men man kan ikke sige, at det, at en Formand er gaaet af, er et Forfald, hvorunder Formanden leder. Ogsaa det kunde passende have fundet et noget andet Udtryk.

Naar der i § 3 staar, at man, hvis Stemmerne ved den anden Afstemning staar lige, afgør ved Lodtrækning, paa hvilke to der ved det bundne Valg skal stemmes, saa antager jeg, Meningen er: *kan* stemmes. Jeg antager, at det er de Grænser, indenfor hvilke Stemmerne kan falde. Jeg antager ikke, at det er en Ordre til, at Medlemmerne *skal* stemme paa den ene eller den anden af dem, men at de ogsaa

maa kunne afholde sig fra at stemme, hvis de ikke mener, at nogen af de to, der kan stemmes paa, svarer til deres Ideal.

Alt dette er ganske vist Bagateller, som ikke kan føre praktiske Vanskeligheder med sig, fordi enhver vil kunne forstaa, hvad Meningen er. Men jeg synes, at det er rigtigt, at der i Lovforslaget staar akkurat det, der er ment, og ikke Ting, som, hvis de bogstaveligt fulgtes, vilde føre til andre Resultater, end der gennem Lovforslaget er tilsigtet. Jeg skal saa forøvrigt paa det bedste anbefale Lovforslaget til Fremme, saaledes at Loven saa snart som muligt kan komme til at virke ude i Landet efter sin Bestemmelse.

Jørgen Berthelsen: Det Lovforslag, vi behandler her, er jo en gammel Bekendt i dette høje Ting og ogsaa fra tidligere Tid i Folketinget. Jeg kunde have Lyst til at nævne nogle Data med Hensyn til den Behandling, det har været Genstand for.

Det blev i Samlingen 1882—83 forelagt af Berg m. fl. i Folketinget, og saa vidt jeg ved, blev der den Gang afgivet en Betænkning. Saa kom der intet Forslag frem før i 1893—94, ogsaa fra Venstre. Der blev nedsat et Udvalg, men der blev hverken afgivet Betænkning eller Beretning. Noget lignende skete i 1894—95. I 1895—96 blev Forslaget saa vedtaget i Folketinget ved 3die Behandling, men kom ikke til Behandling i Landstinget. I 1896—97 naaede Lovforslaget her op til Landstinget og blev efter 1ste Behandling henvist til et Udvalg. Da Udvalget afgav Betænkning, lød Indstillingen paa følgende Dagsorden — det er kun et Par Ord —: „Da det ikke anses for rigtigt for Tiden at fremme det foreliggende Lovforslag, gaar Landstinget over til Dagsordenen.“ Denne Dagsorden vedtoges med 34 Stemmer mod 17. Saa kom Lovforslaget frem igen i 1899—1900 i Folketinget, ogsaa som privat Lovforslag, og blandt Forslagstillerne staar nævnt E. Sørensen — jeg gaar ud fra, at det er det nuværende 9de kongevalgte Medlem (Enevold Sørensen). Det blev i Folketinget — saa vidt jeg kan se uden Udvalg — vedtaget ved Navneopraab med 67 Stemmer mod 9. Det kom her op til Landstinget, og ved Landstingets Behandling blev ordret den samme Dagsorden som i 1896—97 vedtaget med 30 Stemmer mod 14. Saa beroede Sagen til 1905—06, da Lovforslaget kom frem igen, men denne Gang fra Socialdemokraterne i Folketinget — blandt Forslagsstillerne